

Από τα Δεκεμβριανά του 1944. Το βιβλίο «Πλατεία Λένιν, πρώην Συντάγματος» δίνει μία αντίστροφη οπτική από το 1944 μέχρι το 1973 και καταλήγει σε ένα Πολυτεχνείο εξέγερση κατά του σοσιαλιστικού καθεστώτος

wikipedia

ΙΑΕΕΣ

Το Πολυτεχνείο του υπαρκτού σοσιαλισμού

Μια υπόθεση: Σε μία σοσιαλιστική Ελλάδα μετά την επικράτηση του ΚΚΕ στον Εμφύλιο, η νεολαία οδηγείται σε εξέγερση, διεκδικώντας ελευθερία έκφρασης, κατάργηση της δικτατορίας και ελεύθερες εκλογές...

Πάννης Μαύρος

17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2016, 18:27

Πώς θα ήταν η εξέγερση του Πολυτεχνείου σε μια αμιγώς σοσιαλιστική Ελλάδα; Πόσο ίδια και πόσο διαφορετική; Μπορούμε να φανταστούμε κάτι τέτοιο και τι νόημα θα είχε; Μια απάντηση από το χώρο της λογοτεχνίας δίνει ο συγγραφέας Δημήτρης Φύσσας στο βιβλίο του «Πλατεία Λένιν, πρώην Συντάγματος», που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις της Εστίας το 2005. Πρόκειται για μυθιστόρημα ιστορικής φαντασίας, που περιγράφει τη δυστοπία μιας Ελλάδας που μετά την αποχώρηση των Γερμανών το 1944 προσχωρεί στο σοβιετικό μπλοκ και μετατρέπεται σε Λαϊκή Δημοκρατία. Νέα σημαία, νέα σύμβολα, νέα σύνορα, μετονομασίες οδών και υπηρεσιών, κρατικοποίηση κάθε ιδιωτικής περιουσίας ή επιχείρησης. Μια νέα πολιτική γεωγραφία, αντεστραμμένο είδωλο της πραγματικής: η Ελλάδα ως κομμουνιστική σφήνα στην Ανατολική Μεσόγειο, περιζωσμένη από αντιδραστικά κράτη της Δυτικής συμμαχίας και σε διαρκή ένταση με το κράτος της Κύπρου, όπου καταφεύγουν εξόριστοι οι παλιοί πολιτικοί και οι νοσταλγοί του αστικού συστήματος. Και στη μέση ο αγώνας και το πάθος δυο απλών ανθρώπων, του Βαγγέλη και της Λαοκρατίας, για ελευθερία και δημοκρατία, ίδια και απαράλλαχτα σε κάθε εποχή και με κάθε καθεστώς.

Λαϊκή αγανάκτηση

Επειτα από 29 συναπτά έτη μονοκομματικής κομμουνιστικής διακυβέρνησης, η λαϊκή αγανάκτηση βρίσκει επιτέλους διέξοδο προς την επιφάνεια. Φοιτητές και φοιτήτριες κλείνονται στο Πολυτεχνείο και ζητούν την κατάργηση της δικτατορίας του ΚΚΕ, ελεύθερες εκλογές, ανεμπόδιστη έκφραση και επικοινωνία με τη Δύση. Γρήγορα η φωτιά εξαπλώνεται και πλήθη λαού προσχωρούν στην εξέγερση. Με το άχθος τόσων χρόνων καταπίεσης, καταλαμβάνουν και λεηλατούν δημόσια κτίρια, αφοπλίζουν μονάδες στρατού, επαναφέρουν τα παλιά «αστικά» ονόματα των δρόμων, γκρεμίζουν με μπουλντόζα το φαραωνικό άγαλμα του Λένιν που δεσπόζει στην πρώην πλατεία Συντάγματος, φέρουσα από το 1944 το όνομα του αρχηγέτη της Οκτωβριανής Επανάστασης. Διαρπάζοντας όπλα και πολεμοφόδια από κρατικές αποθήκες, συγκρούονται με τους μισπούς άνδρες της Λαϊκής Κρατικής Ασφάλειας (ΛΑΚΡΑΣΦΑ) που εδρεύει στο οικοδομικό τετράγωνο μεταξύ Αμαλίας και Φιλελλήνων. Οι διαδηλωτές δεν προλαβαίνουν να σώσουν τους πολιτικούς κρατούμενους στα υπόγεια του κτιρίου, που εκτελούνται από τους πολιορκημένους και έντρομους πραιτωριανούς, τιμωρούν όμως παραδειγματικά δύο από τους δημίους μετά την άλωση του κομμουνιστικού κάστρου.

Η Πατσίων είναι «Νίκου Ζαχαριάδη», η Μεσογείων είναι «Φιλίας των Λαών», το Πολυτεχνείο λέγεται «Νίκος Κιτσίκης», η Σταδίου «λεωφόρος Κιλελέρ», οι παλιές φυλακές Αβέρωφ στην Αλεξάνδρας γλιτώνουν την κατεδάφιση, παραμένουν στη θέση τους και αποκαλούνται σκωπτικά «Μπολσόι»

Οι εμφύλιες συγκρούσεις, ένας Δεκέμβρης του '44 που γίνεται με καθυστέρηση τριάντα ετών και παίρνει πολύ αγριότερη μορφή, επεκτείνονται σε όλο το κέντρο της Αθήνας και τις συνοικίες. Η ειρηνική εξέγερση εξελίσσεται σε σφαγείο, όπως στην Ουγγαρία του 1956. Τελικά οι νομιμόφρονες δυνάμεις του ΚΚΕ καταστέλλουν την αντεπανάσταση με τη βοήθεια σοβιετικών αρμάτων μάχης, που σταθμεύουν μόνιμα σε βάσεις επί ελληνικού εδάφους. Ακολουθούν δίκες, εκτελέσεις, εκτοπίσεις, σκλήρυνση του ζυγού. Στο περιθώριο των γεγονότων η πρωταγωνίστρια, η φοιτήτρια Λαοκρατία, που έχει μόλις αποφυλακιστεί μετά από έκτιση εξαετούς ποινής κάθειρξης για «αντισοσιαλιστική» δραστηριότητα, και τώρα κατέχει συντονιστικό ρόλο στην εξέγερση, έρχεται πολύ κοντά με έναν υψηλόβαθμο αξιωματούχο του Κόμματος, τον Μελέτη. Καθώς καταβάλλουν μάταιες προσπάθειες να ντίξουν την υποφώσκουσα ερωτική έλξη που αισθάνονται ο ένας για τον άλλο, οι δύο επιφανείς εκπρόσωποι των δύο αντίπαλων στρατοπέδων μοιράζονται τις αμφιβολίες και τους δισταγμούς τους για την πολιτική τους στράτευση. Η τελική μοίρα και των δύο είναι τραγική. Η Λαοκρατία σκοτώνεται με το όπλο στο χέρι, μετά την εισβολή των τεθωρακισμένων του Συμφώνου της Βαρσοβίας στο χώρο του Πολυτεχνείου. Ο Μελέτης, κάποτε μέλος του Πολιτικού Γραφείου και πιθανός διάδοχος του Γενικού Γραμματέα, εκτελείται ως αποδιοπομπαίος τράγος αφού πρώτα υποχρεώνεται να ομολογήσει ποταμούς ψευδών κατηγοριών, σε μια ελληνική επανάληψη των σταλινικών δικών της Μόσχας. Ο διάλογος του με τον ανακριτή, που είναι ο ίδιος ο Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ, αποτελεί έξοχη δημιουργική ανάπλαση των αντίστοιχων διαλόγων στο οργουελιανό *1984*. Η ελληνική εκδοχή του Ουίνστον Σμιθ συνθλίβεται από την κυνική κτηνωδία του «συντρόφου» του, που του εξηγεί πόσο «αντικειμενικά» καλός για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού είναι ο θάνατος του ως προδότη, αντιδραστικού και φασίστα· του αποκαλύπτει το μεγαλείο του διαλεκτικού υλισμού που σαν οδοστρωτήρας θα εκμηδενίσει τη θλιβερή οπορτουνίστικη ύπαρξη του, επιλύοντας κάθε αντίφαση στο όνομα της Προόδου.

Διαφήμιση

Η αριστερή κριτική

Το βιβλίο του Φύσσα, λογοτέχνη με θητεία στην Αριστερά, έρχεται να αναβιώσει μια παράδοση πολιτικής λογοτεχνίας στην οποία παλιότερα ο κριτικός Δημήτρης Ραυτόπουλος είχε δώσει τον περίφημο χαρακτηρισμό «μαύρη». Μια λογοτεχνία της «αντίδρασης», που αμφισβητούσε την εαμική αντιστασιακή ορθοδοξία: Ρόδης Ρούφος («Το Χρονικό μιας Σταυροφορίας»), Αλέξανδρος Κοτζιάς («Πολιορκία»), Νίκος Κάσδαγλης («Τα δόντια της μυλόπετρας»), Θεόφιλος Φραγκόπουλος («Τειχομαχία»), έως τον Θανάση Βαλτινό και την πολύκροτη «Ορθοκωστά». Οι εξ αριστερών κριτικές εξαπέλυσαν την κατηγορία, υπερβολική και συγχρόνως αναμενόμενη, ότι το βιβλίο αναπαράγει την ύπουλη «θεωρία των δύο άκρων», εξομοιώνοντας τη φασιστική κούντα της 21ης Απριλίου με τα τελείως διαφορετικής υφής καθεστώτα του Υπαρκτού Σοσιαλισμού. Ότι αμαυρώνει και διαστρέφει τον αγώνα των φοιτητών και τα αιτήματα του «Πολυτεχνείου» για να εξυπηρετήσει μια νεοφιλελεύθερη ατζέντα.

Ίσως πράγματι το κεντρικό εύρημα –μια αντικομμουνιστική εξέγερση που λαμβάνει χώρα τις ίδιες ακριβώς ημέρες με την πραγματική– να μοιάζει από μόνο του κάπως απλοϊκό, ωστόσο οι λογοτεχνικές αρετές δεν λείπουν από το βιβλίο. Είναι ένα μυθιστόρημα πολυφωνικό, με εν μέρει σπονδυλωτή δομή, όπου ο παντογνώστης αφηγητής εναλλάσσεται με τις πρωτοπρόσωπες υποκειμενικές οπτικές των ηρώων. Στο κείμενο παρεισφρεύουν διαρκώς αποσπάσματα σε πλάγια γραμματοσειρά, που αντιστοιχούν σε φράσεις παρμένες από το πραγματικό ιστορικό υλικό της περιόδου, αναπλαισιωμένο για τις ανάγκες της μυθοπλασίας. Ο συγγραφέας χτίζει ένα νέο σύμπαν χαρακτήρων και τοπογραφικών αναφορών, αντλώντας τα δομικά υλικά του από την αυθεντική ιστορία και συμπληρώνοντας με έξυπνη χρήση της τέχνης των αναλογιών.

Μία «προφητεία» για τον ΣΥΡΙΖΑ;

Η σπουδαία εποχή της Ελλάδας «αναπαρίσταται» με εξαιρετική αληθοφάνεια και πειστικότητα· καθώς βυθίζεται ο κόσμος του βιβλίου, γρήγορα ο αναγνώστης συλλαμβάνει έκπληκτος τον εαυτό του να υιοθετεί παιγνιωδώς τις νέες σοσιαλιστικές ονομασίες που του υποβάλλει ο συγγραφέας: η Πατρίδα είναι «Νίκου Ζαχαριάδη», η Μεσογείων είναι «Φιλίας των Λαών», το Πολυτεχνείο λέγεται «Νίκος Κιτσίκης», η Σταδίου «λεωφόρος Κιλελέρ», οι παλιές φυλακές Αβέρωφ στην Αλεξάνδρας γλιτώνουν την κατεδάφιση, παραμένουν στη θέση τους και αποκαλούνται σκωπτικά «Μπολσόι» κ.ο.κ. Θα πρέπει επίσης να πιστώσουμε στον συγγραφέα ένα είδος προφητικότητας και οξυμένου πολιτικού αισθητηρίου, καθώς πλέον, μετά την ανάδειξη της αριστερής κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ το 2015, το βιβλίο ξαναδιαβάζεται υπό νέο πρίσμα.

Brief

Συνολικά πρόκειται για ένα πολύ ενδιαφέρον πείραμα εναλλακτικής ιστορίας (counterfactual history / «what if» history), γραμματειακού είδους που γνωρίζει ιδιαίτερη διάδοση τα τελευταία χρόνια και επικοινωνεί σε πολλαπλά επίπεδα με την «κανονική» ακαδημαϊκή ιστοριογραφία. Να φανταστούμε τα πράγματα αλλιώς, να συνειδητοποιήσουμε ότι η ιστορία δεν είναι προδιαγεγραμμένη από κάποιο αόρατο χέρι της Πρόνοιας αλλά θα μπορούσε να έχει χίλιες διαφορετικές εκβάσεις, να ξανοικτούμε στην απέραντη επικράτεια της ενδεχομενικότητας (contingency), μακριά από τον μικρόψυχο και δυσκοίλιο ντετερμινισμό, εκεί που όλα είναι δυνατά.

διαφήμιση

Facebook

Twitter

Αποθήκευση

Mail

Σχόλια

Αν θέλετε να παίρνετε τα **newsletters** του Protagon

ΓΡΑΦΤΕΙΤΕ

Διαβάστε ακόμη...

Κι όμως κάτι πήγε στραβά με τον Ομπάμα – αλλά τι;

Στο facebook, όχι στους δρόμους

Κι όμως κάτι πήγε στραβά με τον Ομπάμα – αλλά τι;

Η κακή διάθεση του Αλέξη Τσίπρα μπορεί τελικά να είχε κάποια αιτία. Κατά κάποιους, ο απερχόμενος πρόεδρος των ΗΠΑ μετέφερε ανησυχητικά μηνύματα εν όψει της κυβερνητικής αλλαγής στην Ουάσιγκτον, ειδικώς σε ό,τι αφορά την Κύπρο

Άγγελος Κωβαίος
17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2016, 09:03

Τι πήγε στραβά; Τι ήταν αυτό που προκάλεσε τέτοια βαρυθυμία στον Αλέξη Τσίπρα και έμοιαζε να μην μπορεί να περιμένει πότε θα περάσει η ώρα και να τελειώνει αυτή επίσκεψη του Μπαράκ Ομπάμα, την οποία τόσο προσδοκούσε, τόσα πολλά είχε επενδύσει σε αυτήν και από την οποία τόσα πολλά αποκόμισε σε επικοινωνιακό επίπεδο;

Κατά μία ερμηνεία, η εμφανώς κακή διάθεση του Πρωθυπουργού, η οποία εκδηλώθηκε και στις σωματικές του αντιδράσεις και από στην δυσκολία του να χαμογελάσει μετά την συνάντηση – πριν από αυτή, όσο υποδεχόταν τον Αμερικανό υψηλό προσκεκλημένο στο προαύλιο του Μεγάρου Μαξίμου ήταν χαριέστατος – οφείλεται στα όσα άκουσε στην κατ' ιδίαν συζήτησή τους.

Δεδομένου ότι οι εκφράσεις συμπάθειας και συμπάραστασης στο θέμα του χρέους και όλα τα άλλα είχαν προηγηθεί με την συνεντευξη στην Καθημερινή, κάποιοι παράγοντες της πολιτικής ζωής που έχουν μία εικόνα για το κλίμα που μετέφερε ο κ. Ομπάμα στον Έλληνα Πρωθυπουργό, έχουν μία εξήγηση.

Οι πηγές αυτές εκτιμούν ότι τα όσα άκουσε ο κ. Τσίπρας δεν συνιστούν οιωνό καλών εξελίξεων στα εθνικά θέματα.

Για τα οικονομικά ο κ. Ομπάμα είπε ίσως περισσότερα από όσα θα μπορούσε να ονειρεύεται μία ελληνική κυβέρνηση. Ακόμη και οι έπαινοι για τον κ. Τσίπρα ήταν ανέλπιστα ένθερμοι – έστω και αν στην ομιλία του στο Ίδρυμα Στ. Νιάρκος εισέπραξαν το πιο χλιαρό χειροκρότημα. Κατά μία εκδοχή δε, οι εξελίξεις στα εθνικά μπορεί και να αποτελούν παράμετρο της συνάρτησης για την πρόοδο στα οικονομικά. Και ως εκ τούτου, να διαμορφώνουν ένα δίλημμα με δραματικές διαστάσεις για την κυβέρνηση Τσίπρα (και Καμμένου, μην λησμονούμε).

Για τα εθνικά όμως, υπάρχει μία εκτίμηση που θέλει τον κ. Ομπάμα να μεταφέρει ένα μήνυμα πιεστικό, κάτι σαν *«τελειώστε γρήγορα με όλες τις εκκρεμότητες. Εγώ έκανα ό,τι μπορούσα, η επόμενη κυβέρνηση δεν θα είναι η ίδια και μπορεί να έχετε δυσάρεστες εκπλήξεις»*.

Στον βαθμό που αυτές οι εκτιμήσεις έχουν βάση – και μάλλον έχουν, γιατί όλες οι τοποθετήσεις του κ. Ομπάμα για το Κυπριακό ήταν πολύ συγκεκριμένες και ενδεικτικές του αμερικανικού ενδιαφέροντος – ο κ. Τσίπρας φαίνεται ότι συναισθάνεται πλέον κάποια πίεση και διαβλέπει ότι τα πράγματα μπορεί να οδηγήσουν σε πολύ δύσκολα διαχειρίσιμες καταστάσεις, με ανατροπές ιστορικών διαστάσεων για τα εθνικά συμφέροντα και την εθνική κυριαρχία.

Αλλωστε μια τέτοια νευρική κατάσταση ήταν αισθητή και στις κυβερνητικές διαρροές και απαντήσεις συνεργατών του κ. Τσίπρα. Από το αρχικό «δεν συζητήθηκε το Κυπριακό», λίγες ώρες αργότερα φτάσαμε στο «δεν ασκήθηκαν πιέσεις για το Κυπριακό»... Δηλαδή συζητήθηκε, αλλά...

Πέραν αυτών, οι διαθέσεις του κ. Ομπάμα, με άψογες διπλωματικές διατυπώσεις και χωρίς να αφήνονται πολλά περιθώρια, δεν συνέπιπταν σε κάποια θέματα καθόλου με την επαμφοτερίζουσα («πολυδιάστατη») εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης. Είπε για παράδειγμα σε μία αναφορά του για την Ρωσία: *«Και συζητήσαμε τη σημασία της διατήρησης σε ισχύ των κυρώσεων, συμπεριλαμβανομένων αυτών της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά της Ρωσίας, έως ότου η Ρωσία εκπληρώσει στο ακέραιο τις υποχρεώσεις της βάσει της Συμφωνίας του Μινσκ»*. Δεν είναι αυτό κάτι που θέλει να ακούει η σημερινή ελληνική κυβέρνηση, που εμφανίζεται να χτίζει γέφυρες με την Μόσχα...

Στη ερώτηση που δέχθηκε δε για το Κυπριακό, ο απερχόμενος πρόεδρος των ΗΠΑ απάντησε: *«Επενδύσαμε πολύ χρόνο» (σ.σ. κάτι που σημαίνει περίπου «θέλουμε να τελειώσουμε»)*. Ο αντιπρόεδρος Μπάιντεν έχει προσπαθήσει πάρα πολύ και πρέπει να πω ότι έχουν αναπερωθεί οι ελπίδες μας από την πρόσφατη πρόοδο. Τις επόμενες εβδομάδες και μήνες

βλέπουμε μια ευκαιρία να γίνει κάτι, να λυθεί το πρόβλημα. Εάν βρούμε μια λύση που εξασφαλίζει ισοτιμία –είναι βιολογικά ότι δεν θα ικανοποιηθούν και οι δύο πλευρές εκατό τοις εκατό. Εάν, πάντως, βρεθεί ένας μηχανισμός για μια μεταβατική κατάσταση από το σημερινό status quo προς μία μελλοντική κατάσταση, αυτό το οποίο φαντάζονται και επιθυμούν και οι δύο πλευρές, θα το υποστηρίξουμε και εμείς. Εμείς, θα κάνουμε ό,τι μπορούμε, ό,τι περνάει από το χέρι μας, για να υποστηρίξουμε τη διαδικασία αυτή».

Η αλληλουχία των επισκέψεων, επιβεβαιώνει όσους διαπιστώνουν νευρική ή διαβλέπουν εξελίξεις με επώδυνες λύσεις ή προτάσεις, τις οποίες η ελληνική κυβέρνηση μάλλον δεν θα μπορεί να διαχειριστεί πολιτικά δεδομένης και της καλπάζουσας φθοράς της, ενδεχομένως επειδή θα σημάνουν ανατροπές ευρύτερες και δύσκολα διαχειρίσιμες.

Πολύ λίγο αφότου το Air Force One απογειώθηκε με προορισμό το Βερολίνο, στο Μέγαρο Μαξίμου έφτανε ο Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας, Νίκος Αναστασιάδης. Και ο κ. Τσίπρας ήταν εξίσου κακοδιάθετος...

Facebook

Twitter

Αποθήκευση

Mail

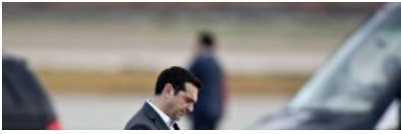

Σχόλια

Αν θέλετε να παίρνετε τα **newsletters** του Protagon

ΓΡΑΦΤΕΙΤΕ

Διαβάστε ακόμη...

Γιατί βασανίζεται ο Πρωθυπουργός;

Ο Μπαράκ Ομπάμα ως θέμα

Ο Αλέξης Τσίπρας στο «Ελ. Βενιζέλος» λίγο πριν από την αναχώρηση του Μπαράκ Ομπάμα. Μπορεί να έκανε κρύο και να φυσούσε, όμως η διεκπαιρωτική διάθεση είναι εμφανής. Γιατί βασανίζεται ο Πρωθυπουργός;

Menelaos Myrillas / SOOC

ΑΠΟΨΕΙΣ

Γιατί βασανίζεται ο Πρωθυπουργός;

Ο Αλέξης Τσίπρας δείχνει να έχει κουραστεί από όλους και κυρίως από τις συναντήσεις τέτοιου επιπέδου. Δυσφορεί πλέον με κάθε υποχρέωση και κουβαλάει με δυσκολία την οποιαδήποτε ευθύνη προκύπτει από τη θέση του. Είναι πια φανερό ότι ο Πρωθυπουργός της χώρας υποφέρει...

Ανδρέας Ζαμπούκας

16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2016, 17:27

Ο Πρωθυπουργός νιώθει άβολα στην πολυθρόνα του, ο Πρωθυπουργός βαριέται, ο Πρωθυπουργός μιλάει- σε πρώτο πλάνο- πρωτοτυπία- greeklish! Κάτι δεν πάει καλά με τον Πρωθυπουργό...

Είναι φανερό ότι βασανίζεται. Δείχνει να έχει κουραστεί από όλους και κυρίως από τις συναντήσεις τέτοιου επιπέδου. Δυσφορεί πλέον με κάθε υποχρέωση και κουβαλάει με δυσκολία την οποιαδήποτε ευθύνη του προκύπτει από τη θέση του. Είναι πια φανερό ότι ο Πρωθυπουργός της χώρας υποφέρει.

Ο Αλέξης είναι από τους ανθρώπους που δεν ενδιαφέρονται να αλλάξουν μεγαλώνοντας. Είναι τόσο πολύ ολιγαρκής με τον εαυτό του που αδιαφορεί παντελώς για την «πολυτέλεια» της προσαρμογής στο περιβάλλον που εξελίσσεται. Και επιπλέον, ανήκει στην κατηγορία αυτών που δεν επεδίωξαν την θέση τους αλλά ο ανεξέλεγκτος «ρους των γεγονότων» τους την επέβαλε από σπόντα. Θυμόσαστε την εξομολόγηση της Αντιγόνης Κουκούλη στον Φωτόπουλο («Ο Θόδωρος και το δίκαννο») που του εξηγεί την απώλεια της παρθενίας της; Ε κάτι τέτοιο έπαθε και ο Αλέξης από τον «ρου των γεγονότων» και μετά δεν μπορούσε να σταματήσει.

Έτσι και ο Κώστας Καραμανλής σε πιο «αστική» έκδοση. Όπως και με την περίπτωση του Αλέξη, κάποιοι σκέφτηκαν να τον χρησιμοποιήσουν, αναγκάζοντάς τον να υποστηρίξει την μοιραία του κληρονομιά με το όνομα. Κι εκείνος δεν άλλαξε ούτε στο ελάχιστο τον χαρακτήρα και την γνήσια φύση του. Δεν έφταιγε ο ίδιος αλλά οι καιροσκόποι που μεθόδευσαν την «χειροτομία» του με το ζόρι...

Υπάρχουν άνθρωποι που τους αρέσει το παιχνίδι. Είναι αυτοί που ξεδιπλώνουν τις ικανότητές τους στη προσομοίωση. Ποτέ τους δεν ενδιαφέρονται για την ανάληψη ευθυνών ούτε και για ρόλους με βαρύ φορτίο. Δοκιμάζονται στις μικρές πίστες αλλά ούτε κατά διάνοια δεν έχουν σκοπό να πάρουν τις τύχες εκατομμυρίων ανθρώπων στις πλάτες τους

Πώς ερμηνεύονται όλα αυτά; Η εξήγηση είναι μάλλον απλή. Υπάρχουν άνθρωποι που τους αρέσει το παιχνίδι. Είναι αυτοί που ξεδιπλώνουν τις ικανότητές τους στη προσομοίωση. Ποτέ τους δεν ενδιαφέρονται για την ανάληψη ευθυνών ούτε και για ρόλους με βαρύ φορτίο. Δοκιμάζονται στις μικρές πίστες αλλά ούτε κατά διάνοια δεν έχουν σκοπό να πάρουν τις τύχες εκατομμυρίων ανθρώπων στις πλάτες τους. Άλλοι αρέσκονται στην δημοσιότητα, άλλοι στις επαναστατικές ασκήσεις και άλλοι στην αοριστία των ατέρμονων πολιτικών ή φιλοσοφικών συζητήσεων.

Επειδή λοιπόν ζούμε στην εποχή του θεάματος και του ωφελιμισμού, η επιλογή των πολιτικών ηγετών δεν γίνεται με την συγκατάθεσή τους αλλά με τον εξαναγκασμό τους. Αρκεί να υπάρχει το δέλεαρ της δημοσιότητας, του πλουτισμού ή της γοπευτικής εξουσίας.

Η πραγματικότητα όμως είναι αμείλικτη. Οι ηγεσίες θέλουν αποφάσεις, διεκδικήσεις, σοφία, γενναιότητα, διαχείριση των προβλημάτων. Η εξουσία έχει την «κακή» συνήθεια καθημερινά να σε εκθέτει σε κάτι πολύ σοβαρό ενώ εσύ συνεχίζεις να σκέφτεσαι αστεία. Και το χειρότερο, μολονότι οι αυξημένες ανάγκες προϋποθέτουν συνεργάτες αντοχής και κύρους, εσύ, εξαιτίας της κεκτημένης παιγνιώδους διάθεσης, διαλέγεις τους χειρότερους, νομίζοντας ότι ακόμα κάνεις πλάκα στο σχολείο ή πως πίνεις μπυρόνια σε κάποιο μπαρ της Θεσσαλονίκης- για τον άλλο το λέω...

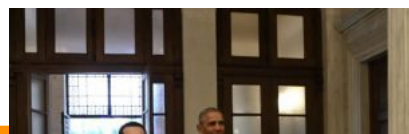
Δυστυχώς για τον άνθρωπο, η φύση δεν προέβλεψε κανέναν μηχανισμό προστασίας της αξιοπρέπειάς του. Μόνο διάνοια του έδωσε για να προσέχει τον εαυτό του. Αν την έχει ασκήσει με την τριβή του στο έργο, έχει καλώς. Αν όχι, αλίμονο σ' αυτόν, αλίμονο και στις κοινωνίες που διοικεί.

Είναι μάλλον, καιρός στη Δημοκρατία να βρούμε κάποιους τρόπους προστασίας των πολιτικών συστημάτων από τους «εξαναγκασθέντες» πολιτικούς. Ο Πρωθυπουργός πάντως, βασανίζεται πολύ στα καμαρίνια και στη σκηνή. Κι αυτό δυστυχώς, βγαίνει και προς τα έξω...

Διαβάστε ακόμη...

Το Ρω του Τσίπρα

Ο Τσίπρας, ο Ομπάμα και η γραβάτα

Ο Αλέξης ακούει τον Μπαράκ. Η σύγκριση του body language δικιά σας

ΓτΠ/Andrea Bonetti

BLOGS

Το Ρω του Τσίπρα

Ποιο ρω του έρωτα, που έγραψε ο Ελύτης; Το ρω του Τσίπρα είναι ποίηση! Αλλά ήταν ώρα κι αυτή που διάλεξε, ο άτιμος Μπαράκ, να τον επισκεφτεί; Καταμεσήμερο! Του χάλασε τη σιέστα

Ρέα Βιάλην

16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2016, 08:16

-Τι ήταν κι αυτό, Λεωνίδα μου; Δεν θα μας αφήσει ποτέ, αυτό το παιδί, να ξενοιάσουμε! Ποτέ! Λες και τόχει κάνει τάμα, όποτε βγαίνει στα διεθνή, να ζούμε την αγωνία της μάνας που το παιδί της συμμετέχει σε σκετζ! Θυμάσαι πέρσι τι τραβήξαμε με τον Κλίντον; Η Γιάννα και το κουτσό της άλογο. Μας ξευτέλισε. Πού να ξέραμε τι μας επιφύλασσε το μέλλον!

-Καλέ άκουσες να μιλάει τα ελληνικά σαν τη Νανά Μούσχουρη;

-Η Μούσχουρη αγάπη μου, έζησε όλη της τη ζωή στα ξένα. Ετούτος; Ποιο ρω του έρωτα, που έγραψε ο Ελύτης; Το ρω του Τσίπρα είναι ποίηση! Είπαμε αμάν να μιλήσει τ'αγγλικά και τώρα πρέπει να του φρεσκάρουμε τα ελληνικά. Δεν μπορεί! Πλάκα μας κάνει το παλιόπαιδο. Το έχουν συνεννοηθεί με τον Καρανίκα για να 'χουν να γελάνε κάποτε, όπως οι άνδρες με τη στρατιωτική θητεία. Ασε που είπε ότι μιλούσε και την αρχαία ελληνική. Ποιος; Ο Τσίπρας! Να 'χει να γελάει ο Αδωνις!

-Εκεί, μου κόπηκαν τα πόδια εμένα. Λέω, φαντάσου να του πει ο Ομπάμα: «Για μίλα μας ρε φίλε αρχαία να σε χαρούμε!». Εκεί να δεις γλέντια!

-Εγώ σου λέω ήθελε να τη σπάσει στον Ομπάμα γιατί του χάλασε τη μεσημεριανή του σιέστα. Ηταν ώρα κι αυτή που διάλεξε, ο άτιμος Μπαράκ, να τον επισκεφτεί; Καταμεσήμερο!

-Αλλά ο άλλος κουράστηκε. Τον είδες τον Ομπάμα πώς κατέβηκε από το αεροπλάνο; Αναστέναξαν τα θηλαστικά. Αλλάζει ο χάρτης της σεξουαλικότητας. Όπως οι γυναίκες εκπαιδεύονται στον στύλο, οι άνδρες θα εκπαιδεύονται σε σκάλα αεροπλάνου. Χώρο να 'χουν οι κρεβατοκάμαρες! Ζήτησε και ο Κατρούγκαλος μια σκάλα στο γραφείο του για να κάνει πρόβες. Ξεσήκωσε σχέδια ο «ωραίος»!

-Σκέψου, να είχε ταξιδέψει 10 ώρες ο δικός μας; Θα τον κατέβαζαν σε ανάκλιτρο. Όπως ο Μεταξόπουλος τη Φοντάνα στα χορευτικά.

-Καλέ, πού τον θυμήθηκες τον Μεταξόπουλο και τη Φοντάνα;

-Όλα τα θυμήθηκα χθες και όλα τα είδα! Αμ, το κοστούμι; Δεν μπορούν να βρουν έναν ράφτη της προκοπής!... Να βρεθεί μια λύση με τον καβάλο του; Να το κάνουν λίγο μπόσικο στα μπούτια και στους όρχεις; Ας του φορέσουν ένα κολάν στην ανάγκη. Νάναι ζέρσεϊ. Να παίρνει τη γραμμή του σώματος και του «σημείου». Καλέ, ότι κάνει ο Καμένος τα παίρνει αυτός! Έκτακτος ο Πάνος, ευθυτενής, σοβαρός... «Περάστε» έδειξε με τα χέρια στον Ομπάμα. Ευγενέστατος. Το 'χει! Ψοφάει για τέτοια! Αυτός κι ο Αβραμόπουλος. Καλά, αυτός λούφαζε νωρίς...Πού τον θυμήθηκες; Ωραίος ο Πάνος! Όχι σαν τον άλλον... Ο ενικός τον μάρανε. Λες κι έχουν κάνει στρατό μαζί. Οι οικειότητες...

-Καλέ αναστέναξε η μεπεζέρα. Ήταν να μην καθίσει. Κάτι είχε αυτός, χθες! Δεν εξηγείται. Αφού έφτασε να κοιτάξει μέχρι το ρολόι του. Πώς δεν του είπε, «Άντε συντόμευε γιατί εμείς τέτοια ώρα σχολάμε». Τόσα χρόνια στο πλευρό των δημοσίων, ξεσήκωσε κουβέντες.

-Άντε Ρέα μου, σε κλείνω τώρα. Αλλωστε έχουμε και τη σημερινή μέρα. Δεν μας αφήνει ο Θεός της Ελλάδας να πλήξουμε! Τόκουμπε πει, εμείς οι δυο Λεωνίδα μου, αλλά ποιος μας ακούει; Να πουλάγαμε τα δικαιώματα αυτού που ζούμε. Σαν τις Καρντάσιαν... Να είμαστε σε συνεχή αναμετάδοση με την ανθρωπότητα. Προεδρικό, Βουλή, συμβούλια, επιτροπές, διάλογοι. Θα ξεχρεώναμε μέχρι να πεις κίμινο. Αλλά ποιος μας ακούει!... Άντε σε κλείνω.

-Φιλιά. Κι η Παναγιά μαζί μας! Τώρα που είπα «Παναγιά»... Να ήμουνα Κοτζιάς να κάνω τάμα, να πάω στα γόνατα από το λιμάνι μέχρι το καμπαριό της Παναγίας, που αξιώθηκα να δω τον εαυτό μου δίπλα στον Ομπάμα!...

-Για τον Πρόεδρο Πάκη δεν είπαμε τίποτα. Που προτιμάει, λέει, να μένει στο σπίτι του. Ο low profile. Ο ακατάδεκτος.

-Κάτι τέτοια ακούει κι ο Θεός... Άντε σε κλείνω Λεωνίδα μου. Και σήμερα μέρα είναι.

-Αμάν να φύγει, να ξεκουραστεί και το παιδί! Να ξεστρετζώσουμε και μεις από την αγωνία. Και να δεις που θα μας ρωτήσει «Καλά, δεν του τα είπα»; Δεν έχει και συναίσθηση το παλιόπαιδο!...

Facebook

Twitter

Αποθήκευση

Mail

Σχόλια

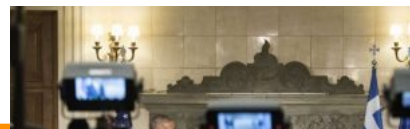
Αν θέλετε να παίρνετε τα **newsletters** του Protagon

ΓΡΑΦΤΕΙΤΕ

Διαβάστε ακόμη...

Όταν τραγούδησαν τον «Γλάρο» της Αλίκης στον Ομπάμα

Θα ήταν θρίαμβος, αν...

Ο Μπαράκ Ομπάμα γνωρίζει τα μέλη της παιδικής χορωδίας της Λυρικής Σκηνής. Πίσω του ο Προκόπης Παυλόπουλος χαρούμενος

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΕΛΤΣ / POOL INTIME NEWS

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Όταν τραγούδησαν τον «Γλάρο» της Αλίκης στον Ομπάμα

Στο επίσημο δείπνο ο Μπαράκ Ομπάμα ήταν σε καλή διάθεση και το διαπίστωσαν όσοι είχαν την ευκαιρία να συνομιλήσουν μαζί του

Protagon Team
15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2016, 22:46

Το «Είμαστε μία ωραία ατμόσφαιρα» της γνωστής ελληνικής ταινίας επιβεβαιώθηκε απολύτως κατά τη διάρκεια του δείπνου στο Προεδρικό Μέγαρο. Μπορεί στα τηλεοπτικά πλάνα να κυριάρχησε η... πλήξη, όμως όταν τελείωσαν οι τυπικότητες, το κλίμα έγινε αρκετά πιο χαλαρό.

Ο Μπαράκ Ομπάμα ήταν σε καλή διάθεση, παρά το υπερατλαντικό ταξίδι –άλλωστε αυτοί οι άνθρωποι είναι συνηθισμένοι από τέτοιες μετακινήσεις και δεν ταξιδεύουν όπως όλοι οι υπόλοιποι. Οσοι, πάντως, συνομίλησαν, έστω για λίγο, μαζί του, είχαν να λένε πώς είναι έκδηλη η επιρροή του εκλογικού αποτελέσματος της προηγούμενης εβδομάδας. «Αν μιλήσεις μαζί του και η συζήτηση πάει στα εκλογικά, δεν μπορεί να κρύψει την πίκρα και την απογοήτευση του, όσο και αν τα σχόλια του έχουν θεσμικό χαρακτήρα» είπε άνθρωπος που είχε την ευκαιρία να ανταλλάξει δύο κουβέντες με τον Ομπάμα. «Σας έχω ψηφίσει δύο φορές» του εξομολογήθηκε ο Στέλιος Ζαββός, πρόεδρος του ΔΣ του Solidarity Now και προσωπικός φίλος της παριστάμενης Συμβούλου Εθνικής Ασφαλείας Σούζαν Ράις. «Πολύ θα ήθελα να σας ψηφίσω και τρίτη», του προσέθεσε.

Να πάνε κάτω τα φαρμάκια του Τραμπ...

Γενικά, ήταν μία ωραία βραδιά. Ο Τσίπρας είχε κέφια με τους υπουργούς του και δικαίως, αφού η επίσκεψη πήγε, πολιτικά, καλά. Ο υπουργός Οικονομικών Δημήτρης Παπαδημητρίου, που είναι της αμερικανικής σχολής, τα έλεγε με χαρακτηριστική

Ο Μπαράκ Ομπάμα με τον Κυριάκο Μπιστσάκη υπό το βλέμμα του Προκόπη Παυλόπουλου και του Τζακ Λιου (αριστερά). Δεξιά διακρίνεται η φιγούρα του Αρχιεπισκόπου

Την ευκαιρία να πει δυο λόγια με τον Μπαράκ Ομπάμα είχε και ο πρόεδρος της ΝΔ, ο μοναδικός πολιτικός αρχηγός που παρέστη στο δείπνο αν και στη διάρκεια του φαγητού ήταν ανάμεσα στον Αρχιεπίσκοπο και στον Ευκλείδη Τσακαλώτο. Πάντως και ο κ. Ιερώνυμος ήταν σε καλή διάθεση, ανταλλάσσοντας μερικές κουβέντες με τον αμερικανό ηγέτη.

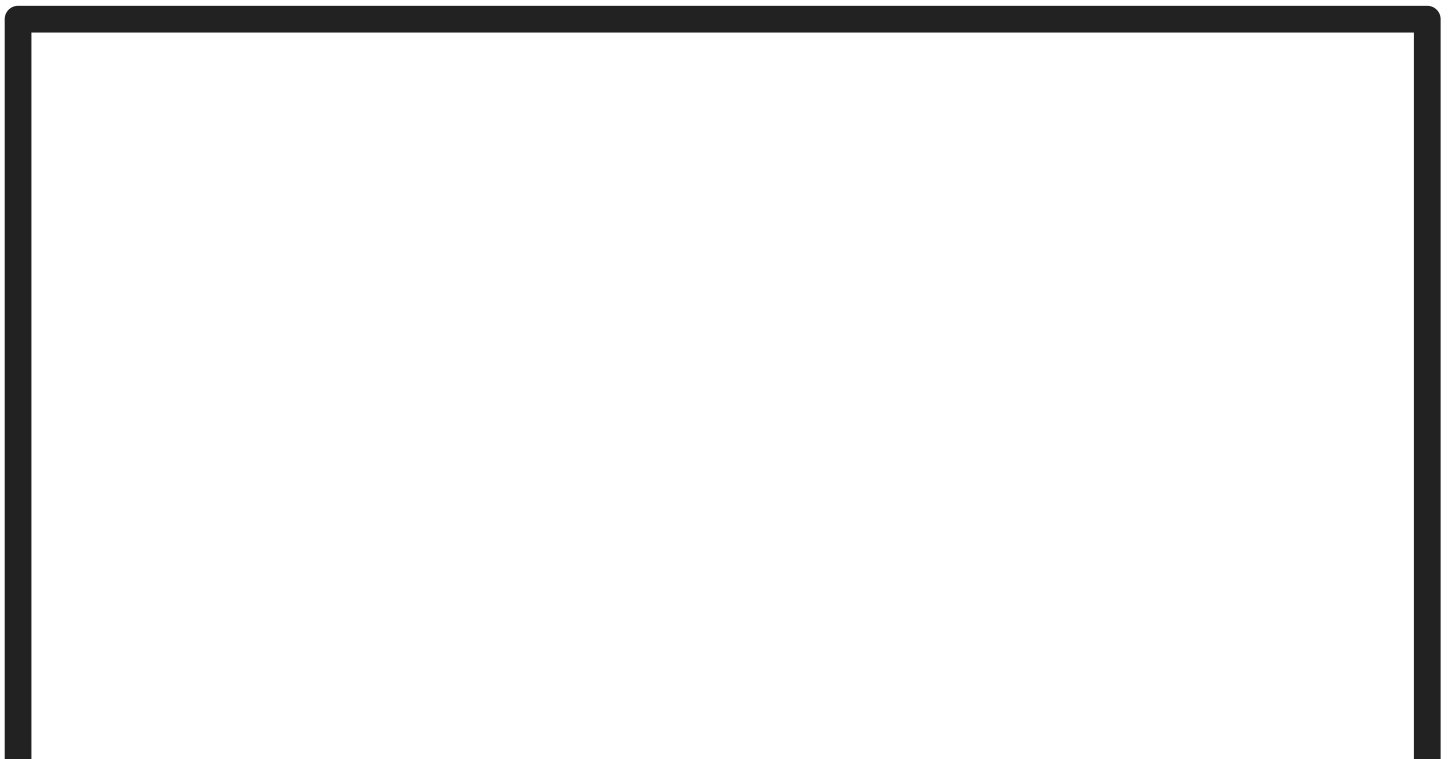
Σφουρίδα και γαρίδα γεύτηκαν, εκτός από τους πολιτικούς, μέλη της ακαδημαϊκής κοινότητας και επιχειρηματίες, όπως ο Δημήτρης Δασκαλόπουλος, ο Θεόδωρος Φέσσας του ΣΕΒ και ο Θεόδωρος Βενιάμης των εφοπλιστών. Εκεί ήταν επίσης οι κυρίες Μαριάννα Βαρδινογιάννη και Μαριάννα Λάτση.

Μπροστά στους ξένους έχουμε καλούς τρόπους

Το δείπνο είχε και μουσική, από την Παιδική Χορωδία της Λυρικής Σκηνής: «Της Δικαιοσύνης Ηλιε», «Χρυσοπράσινο Φύλλο», τον «Γλάρο» από την «Αλίκη στο Ναυτικό», το «Sound of Silence» των Σάιμον και Γκαρφούνκελ, το «Imagine» του Τζον Λένον. Είναι άγνωστο πώς ακούστηκαν τα τρία πρώτα στα αυτιά του Ομπάμα, η ατμόσφαιρα όμως ζεστάθηκε ιδιαίτερα όταν η χορωδία έπιασε το «Επτά τραγούδια θα σου πω» του Χατζιδάκι. Στο τέλος Ομπάμα, Παυλόπουλος και Τσίπρας πλησίασαν τη χορωδία, ο Αμερικανός χαιρέτισε τα μέλη της ένα-ένα δια χειραφιάς και τα σέλφι από τα πιτσιρίκια πήγαν σύννεφο.

Το σλάιτ απαιτεί την χρήση JavaScript.

Ο πλανητάρχης αποχώρησε μετά από δύο ώρες. Λογικό. Ηρθε από μακριά, είδε πολλά και άκουσε περισσότερα.

Facebook

Twitter

Αποθήκευση

Mail

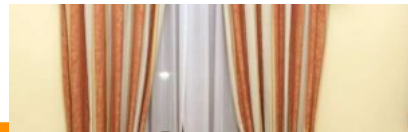

Σχόλια

Αν θέλετε να παίρνετε τα **newsletters** του Protagon

ΓΡΑΦΤΕΙΤΕ

Διαβάστε ακόμη...

Ο Τσίπρας ανέβασε τα πόδια πάνω στο τραπέζι κατά την αντιφώνηση Ομπάμα!

Τι έγραψαν οι ξένοι, τι «τούταραν» οι Έλληνες

Digital Artwork: Moufanet

ΜΟΥΦΑΝΕΤ

Ο Τσίπρας ανέβασε τα πόδια πάνω στο τραπέζι κατά την αντιφώνηση Ομπάμα!

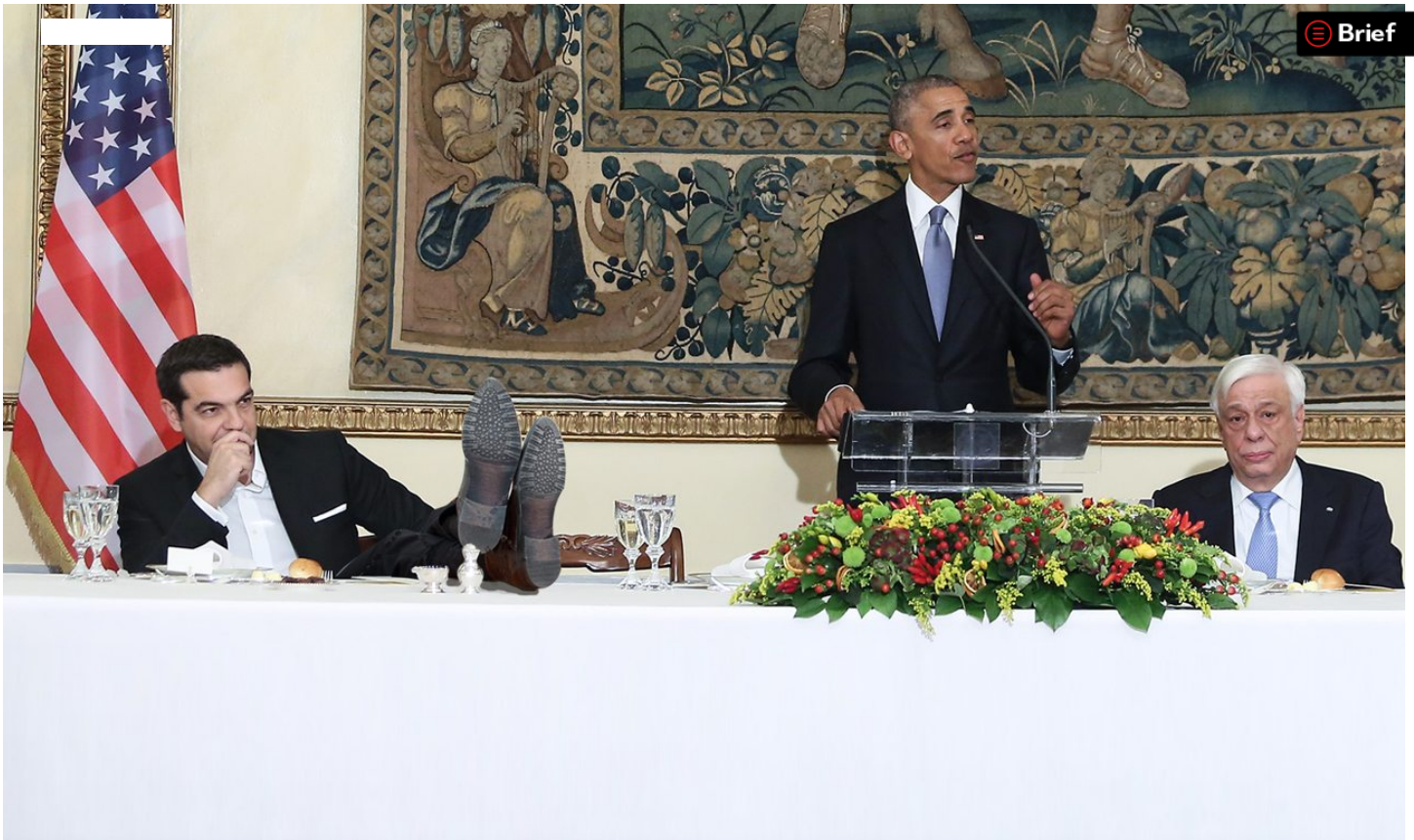
Η αντισυμβατική χαλαρότητα αλλά και η οικειότητα που φάνηκε αμέσως ότι αισθάνεται ο Πρωθυπουργός απέναντι στον απερχόμενο αμερικανό Πρόεδρο, κορυφώθηκε στο επίσημο δείπνο με μια κίνηση όλο αντισυστημικό μπρίο

Νίκος Ζαχαριάδης

15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2016, 21:42

Η στιγμή που περιμένει ο καθένας μας όταν βρίσκεται με φίλους και ψιλο-βαριέται: να ανεβάσει τα πόδια στο τραπέζι!

Με το που άκουσε ο Αλέξης Τσίπρας την προσφώνηση «Kalispera» από τα χείλη του Μπαράκ Ομπάμα ήταν σα να περίμενε το σύνθημα. Ξαφνικά ένιωσε πως βρίσκεται ανάμεσα σε πραγματικά «δικούς» του ανθρώπους. Σταμάτησε να πνίγει το κασμουρητό του, έβαλε το χέρι μέσα στο παντελόνι, έκανε πίσω την καρέκλα, παραμέρισε τις ασημένιες αλατοπιπεριέρες και άπλωσε τα πόδια του πάνω στο τραπέζι ανακουφισμένος.

Ηδη από το μεσημέρι, με τη στάση του σώματός του και τις εκφράσεις του προσώπου του, ο Αλέξης Τσίπρας είχε κάνει σαφές ότι δεν θεωρεί τον Μπαράκ Ομπάμα επίσημο καλεσμένο. Εδειξε ότι περισσότερο τον βλέπει σαν ένα φιλαράκι που όχι μόνο θα του σβήσει το χρέος αλλά και που δεν θα απαιτήσει τυπικότητες.

Και πράγματι. Μόλις ο απερχόμενος αμερικανός Πρόεδρος είδε τα πόδια του Αλέξη Τσίπρα δίπλα στο πιάτο του, δεν αντέδρασε σαν σπαστικός νεοφιλελές που υπερασπίζεται τους καλούς τρόπους, τις γραβάτες και όλα όσα μας έφεραν μέχρις εδώ. Αντίθετα, χαμογέλασε με συμπάθεια, ολοκλήρωσε τον λόγο του βεβιασμένα και έσπευσε προς το βιβλίο των επισκεπτών για να γράψει τις ενθουσιώδεις εντυπώσεις του.

(Σημείωση: Το κείμενο αυτό και η φωτογραφία που το συνοδεύει, αποτελούν προϊόν επινόησης με στόχο τη σάτιρα και σε καμία περίπτωση δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Καταναλώστε τα υπεύθυνα)

Κάντε Like στη σελίδα του Moufanet στο Facebook

Ακολουθήστε το χρήστη @MoufaNet

Facebook

Twitter

Αποθήκευση

Mail

Σχόλια

Διαβάστε ακόμη...

«Φταγμένο» Rallye έκανε κόντρα με τη λήμο του Ομπάμα στη Βάρης – Κορωπίου!

Εβαλαν παλέτες κάτω από το κόκκινο καλί του Ομπάμα!

Ιστορίες για να σκεφτόμαστε διαφορετικά

[ΑΡΧΙΚΗ ΣΕΛΙΔΑ](#) [ΟΡΟΙ ΧΡΗΣΗΣ](#) [ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ](#) [ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Newsletters [Εγγραφή](#)

Copyright 2015 Protagon. All rights reserved

